

ДНЕВНИКЪ

(стенографически)

на

VI Обикновено Народно Събрание

(първа редовна сесия)

VII заседание, събота 27-ий Октомврий, 1890 година.

(Отворено въ 2 часа послѣ пладнѣ подѣ прѣдсѣдателството на прѣдсѣдателя г-на П. Славковъ.)

Прѣдсѣд.: (Звъни). Засѣданието се отваря. Г-нъ секретаръ ще прочете списъкътъ на г-да прѣдставителитѣ, за да се види, кой присѣдствува и кой отсѣдствува въ днешното засѣдание.

Секретаръ Матакиевъ: (Чете списъкътъ). Отсѣдствуватъ: Д-ръ Странски, Д. Караджовъ, Георги Живковъ, Х. В. Холевичъ, Никола Ючъ-Ормански, Янко Урумовъ, Д-ръ Михаловъ, Д-ръ Золотовичъ, С. Икономовъ, Начо Ташовъ, Иосифъ Богдановъ, Кало Ангеловъ, Хр. П. Никифоровъ, Д. Пжшковъ, Д-ръ С. Андонияди, Д. Свѣщаровъ, Ст. Странски, П. Доковъ, Ив. Стояновъ, Филипъ Цаневъ, Хр. Ивановъ, Ив. Мандиковъ, Марко Марковъ, Петръ Тодоровъ, Тодоръ Икономовъ, Филипъ Мариновъ, Тодоръ Божиновъ, Османъ Бей, Хасанъ Бей, Петръ Чаушевъ, Калчо Пасковъ, Дано Китовъ, Тодоръ Кировъ, Д. И. Бѣлопопски, Петръ Сирака, Н. Странски, Дине Масларски, Хр. Ангеловъ, Даскалъ Ст. Черневъ, Д. Грековъ, Ив. Стойновъ, Д. Милковъ, Константинъ Стойловъ, Г. Пеневъ, М. Каролѣвъ, Ив. Стамболовъ, Жоржо Момчовъ, Г. Данчовъ, М. Ангеловъ и Радущъ Х. Симеоновъ.

Прѣдсѣд.: Отъ цѣлото число прѣдставители отсѣдствуватъ 52 души. Има, значи, законното число прѣдставители, за да се пристъпи къмъ разглежданieto на положенитѣ на дневенъ редъ въпроси.

Прѣди да се почне разглежданieto въпроситѣ, положени на дневенъ редъ, ще се прочете скратеный протоколъ отъ миналото засѣдание.

Секретаръ Я. Д. Матакиевъ: (Чете протокола отъ VI засѣдание).

Прѣдсѣд.: Имали нѣкой отъ г-да прѣдставителитѣ да направи бѣлѣжка върху прочетения протоколъ? (Никой не иска думата). Никой не прави забѣлѣжка, слѣдователно протокола се приема за точенъ.

На дневенъ редъ имаме докладъ на прошетарната коммисия.

Г-нъ докладчикъ Кознички има думата.

Докл. Д. Кознички: (Отъ трибуната). Г-да народни прѣдставители! Избраната отъ васъ прошетарна коммисия въ едно отъ прѣдшните си засѣдания, слѣдъ като се събра на засѣдание два — три пѣти, до колкото ѝ бѣше възможно, изучи ония прошения, които сж дадени въ Нар. Събрание, отъ които нѣколко азъ сега ще ви докладвамъ. На основание чл. 38 отъ Вжтр. Правилникъ тоя докладъ нѣма да се печата.

Получено прошение въ канцеларията на Нар. Събрание на 10-й ноемврий миналата 1889 год., регистрирано подъ № 373, отъ Кръсто Поповъ, Черногорски подданикъ, живущъ по настоящемъ въ гр. Пловдивъ отъ 12 години на самъ. Това прошение подадено миналата година, е било проведено въ Министерството на Външнитѣ Дѣла, да съобщи на просителя, че той би могълъ да се счита по само себе си за Български подданикъ. Министерството отговаря въ канцеларията на Народното Събрание съ писмото си подъ № 3770 отъ 13-й априлий 1890 год., че това прошение трѣбва да се внесе въ Нар. Събрание въ идущата му сессия за разрѣшение. Просителя притѣжава свидѣтелство подъ № 504 съ дата 13-й Юний 1878 год. отъ дружинния си командиръ на 4-та Опълченска дружина, съ което се удостоверява, че Кръстю Поповъ е вземалъ живо участие въ сраженията отъ 9 до 21 Августъ на Шипка и Шейново. На просителя е дадено отъ Дирекцията на Финанситѣ на бившего Источно-Румелийско правителство едно възнаграждение отъ 15 турски лири на 6-й Октомврий 1884 година.

Има друго едно свидѣтелство подъ № 4630 съ дата 4 Ноемврий 1889 г., издадено отъ Пловдивската община, съ което се удостоверява, че просителя дѣйствително е живѣялъ въ гр. Пловдивъ отъ 1877 год. и сега живѣялъ тамъ и ималъ честно повѣдение. Като се има прѣдъ видъ, че просителя е вземалъ живо участие въ борбата за освобождението на България и, като се има прѣдъ видъ чл. 55 отъ Конституцията, който е цитиранъ миналата година отъ г-на Министра Президента, когато се разискваше единъ членъ отъ „закона за българското подданство“ именно чл. 11, ако се не лъжа, относящъ се до условията, които се изискватъ, за да може, да бѣде приетъ единъ чужденецъ за български подданикъ, когото г-нъ М-ръ, така да се каже, декларираше, е възъ основание чл. 55 отъ Конституцията, който казва, че може да се приематъ за Български подданици, слѣдъ като вотира Нар. Събрание, — това е станжло въ 22-то засѣдание на миналогодишното Нар. Събрание—и на основание чл. 22, отъ закона за Българското подданство, —при всичко, че този законъ отъ нѣколко врѣме насамъ малко се защитава, понеже е издаденъ отъ едно пълномощинско събрание — коммисията намира, че трѣбва да приемемъ Кръстю Поповъ за Български подданикъ и на тия основания рѣши, да се приеме той за Български подданикъ и азъ моля почитаемото Нар. Събрание, да го приеме за такъвъ.

Прѣдсѣд.: Желает ли нѣкой отъ г-да прѣдставителитѣ да говори по приеманieto за български подданикъ Кръстья Поповъ?

П. Зографски: Азъ нѣмамъ нищо противъ приеманieto на този чуждо-подданикъ, но мисля, че е необходимо присѣтствието на надлѣжний м-ръ на Външнитѣ Дѣла, при разискванieto на този въпросъ, защото, до колкото зная, въ всѣки случай трѣбва да знаемъ мнѣнието и на правителството, когато се приематъ чуждо-подданици. Правителството е въ състояние да знае всичкитѣ работи на тия, които искатъ, да станатъ български подданици. Може би, да има нѣкои правителствени причини, по които не може да се приеме за български подданикъ. Заради това мисля, че е необходимо присѣтствието на г-на м-ра и мисля, по-добрѣ е тия прошения за поданство да отложимъ за едно идущо засѣдание, когато ще присѣтствува надлѣжний м-ръ, а сега да се докладватъ други прошения, ако има приготвени.

Докл. Д. Кознички: Азъ само това има да кажа на поч. Събрание, че и минало-годишната комиссия, като е разглеждала това прошение, даже не е счела за нужно, като е имала прѣдъ видъ неговитѣ заслуги и дългото му живѣяние въ България, да го внесе на разискване въ Нар. Събрание, но го е пратила въ Министерството, да съобщи то на просителя, че той по само себе си може, да се счита за български поданикъ. Но Министерството счело за нужно, да повърне прошениято му пакъ на-ново въ Събрание за разрѣшение. Сега ако поч. Събрание намѣри за добрѣ, да се отложи докладването на това прошение за друго засѣдание, нѣмамъ нищо противъ.

Г. Караколевъ: Г-да прѣдставители! Ако се не лъжа, ний и въ миналата сесия, имаме доста прѣпирки по тѣзи поданици. Г-нъ докладчикъ не можѣ да обясни тукъ, отъ каква народностъ е сега този човѣкъ, който иска да стане български поданикъ, или азъ не запомнихъ добрѣ. Обаче, много добрѣ забѣлѣжи г-нъ Зографски, че трѣбва да бжде тукъ г-нъ м-ра, да ни обясни, какви сж хората, които ще приемемъ за Български поданици и нѣма ли нѣкакви спѣнки за тѣхното приемане, както въ много работи сме имали случаи да видимъ, че нѣкои хора, които сж оставили родното си мѣсто, та сж дохождали тукъ и искали да станатъ тукашни поданици, за да можатъ да правятъ нѣкои вагабонтлуди. Заради това, много хубаво ще стане, ако се приеме прѣдложението на г-на Зографски, щото да ся отложатъ тия прошения за поданството за идущото засѣдание, въ което ще се разглеждатъ подобни прошения, или да ся отложатъ до дохожданието на г-на м-ра, който ще ни обясни, можемъ ли да приемемъ или не мнѣнието на комиссията, за да не станатъ нѣкакви несправедливости.

В. Икономовъ: Г-да прѣдставители! Не е зансување мнѣнието на г-на Зографски; обаче тукъ имаме за разрѣшение единъ въпросъ — да се приеме ли, или не, за български поданикъ единъ бившъ опълченецъ чуждъ поданикъ, единъ опълченецъ, който е единъ отъ основателитѣ на Българската държава, който е единъ отъ тия, които сж се били за свободата на България. Дѣйствително, присѣтствието на надлѣжния м-ръ, когато ся приематъ чужди поданици за Български, е нужно, и азъ приемамъ мнѣнието на г-на Зографски, но прѣдъ видъ на обстоятелствата, при които се намираме днесъ, прѣдъ видъ, че има да гласуваме за приеманieto на единъ бившъ опълченецъ за Български поданикъ, азъ

мисля, че не е нужно да присъствува въ данния случай надлъжния м-ръ. Следователно азъ съмъ на мнѣние да се приеме прѣдложенieto на комисията, като се приеме Кръстю Попповъ за Български поданикъ.

Н. Михайловски: Въпросъ за приеманне чужди поданици за български е много важенъ и деликатенъ; за туй трѣбва да се пита М-рството: има ли нашето правителство конвенция съ чуждитѣ държави въобще за начина и условията, по които могатъ се прие чужди поданици за български, защото ний до сета сме приемали такива, но въ сѣдилищата е констатирано, че такива хора, щомъ дойде работата до процесъ, излизатъ и казватъ: ний не сме Български поданици, а сме поданици на едѣ-коя си държава. Азъ съмъ ималъ случай да бѣда сѣдия, и да сѣдя такива дѣла. Щомъ дойде работата, пакъ повтарямъ, до процесъ, прития отъ Събранието чужденецъ за български поданикъ изведнажъ казва, че не е нашъ поданикъ. Да не казвамъ други примѣри. Прѣдъ видъ на това, не трѣбва да глѣдаме, че билъ опълченецъ и не знамъ какво, защото въ една война могатъ да участвуватъ като доброволци хора отъ разни народности, но това не значи, че съ това участие се придобива подданство. Въпросътъ за приемането чужди поданици за български е въпросъ важенъ и деликатенъ, още повече, че ний не сме отъ ония сили, които могатъ да си налагатъ калнака сами. Заради това, азъ казвамъ, че или трѣбва да имаме съ всѣка държава конвенция, въ която да се казва, какви условия се искатъ и какъ се приема единъ Австрийски, Германски, Французки и т. н. поданикъ за Български и имали просители отъ своето правителство позволение за това. Да не приемаме само поданици, а утрѣ, като дойде работата до процесъ, като му кажатъ на челоуѣка: ти на ли до сега бѣше нашъ поданикъ, той да отговаря: да, до сега бѣхъ но сега не съмъ,—за туй въ такава беля да не влизаме.

Прѣдсѣд.: Има думата г-нъ Конкилевъ.

Б. Попповъ: Азъ по-напрѣдъ искахъ думата отъ г-нъ Конкилева.

Прѣдсѣд.: Сега ще ви доде реда.

Хр. Конкилевъ: Азъ нѣмамъ нищо противъ това, което каза г-нъ Икономовъ, че просителя билъ опълченецъ и е заслужилъ като такъвъ на отечеството, но искамъ да кажа, че на хора, които искатъ наше подданство, проситѣ се отнасятъ до надлъжното М-рство, което може да знае положително, какъ стои работата. Заради туй настоявамъ да почѣкамъ г-на м-ра да дойде и обясни въпроса.

Б. Попповъ: Азъ, г-да прѣдставители, напълно съмъ съгласенъ съ мнѣнието на комисията, изказано отъ г-на докладчика, за да се приеме Кръстю Попповъ за Български подданикъ иминно по това съображение, че той е страдалъ и се е борилъ за нашата свобода.

Нѣкой отъ г-да прѣдставителитѣ казаха, че може всѣки да се бие за освобождението на коя и да е държава. Да, това е тѣй, но това като оставимъ на страна, азъ ще кажа, че Кръстю Попповъ не е отъ тоя сортъ хора за какъвто го прѣдставлява г-нъ Конкилевъ. Тоя човѣкъ отъ 12 години живѣе въ Пловдивъ и азъ, като тамошенъ, познавамъ го и можъ да кажа, че има много души българи, които сж прѣдатели на отечеството си, но той не е отъ тая категория хора. Той

се занимава съ просбопство, живѣе мирно и тихо, всѣкогашъ покоренъ на законитѣ на страната, и като човѣкъ ни единъ пѣтъ не е показвалъ знакъ за прѣдателство, ако и да не е Българинъ, а Черногоорецъ; има си кѣща, жененъ е за българка и днесъ е баща на 3—4 дѣца.

Прѣдъ видъ на това, че той е заслужилъ, като се е борилъ за отечеството ни, че той до сега ни единъ знакъ не е показалъ, че ще бжде лошъ за Българското отечество, поддържамъ прѣдложението на комиссията, да се приеме за български поданикъ, а съ това г-да народнитѣ прѣдставители ще се покажатъ въ пълната смисълъ хора, които признаватъ заслугитѣ на ония, които сж се борили не само за Българското отечество, но които живѣятъ скромно и сж способни и достойни да бждатъ наши поданици.

Прѣдсѣд.: Г-нъ Поппловъ! Никой не е казалъ, че просителя не заслужава да се приеме за Български поданикъ. Тукъ се разисква, да ли да се разрѣши въпроса, безъ да присѣтствува надлѣжния министръ, или да се отложи, до като пристигне. Азъ съобщавамъ на г-да прѣдставителитѣ, че отъ миналото Народно Събрание zelo се е за правило, при рѣшаванieto на подобни въпроси, винаги да присѣтствува надлѣжния министръ. Може би нѣкого ний приемемъ за Български поданикъ, когато Министерството има споръ съ консултътъ му за това сѣщо лице, а Народното Събрание, безъ да знае нѣщо, произнася се за приеманieto му. Именно за това се е приело, щото при рѣшаванieto на подобни въпроси да присѣтствува надлѣжния министръ. (Гласове: Вѣрно). Но въ всѣкакъвъ случай Народ. Събрание е свободно, както иска да рѣши.

II. Зографски: Азъ именно това щѣхъ да кажа. Съжалявамъ, че г-нъ Икономовъ и Б. Попповъ не разбраха въ какво се състои въпроса. Никой жоже би нѣма да е противъ приеманieto на тоя човѣкъ за Български поданикъ но въпроса е, дали бива да разискваме тоя въпросъ, като нѣма надлѣжний министръ, или не бива, а да се отложи. Споредъ практиката, която се водила до сега при рѣшаванieto на подобни въпроси, трѣбва да присѣтствува надлѣжний министръ. Тоя човѣкъ може да се приеме за Български поданикъ, но послѣ може да дойде другъ нѣкой, може би, не съ такива заслуги и него не можемъ да не приемемъ, ако и да нѣма надлѣжний министръ. За да нѣмаме отпослѣ главоболия, азъ прѣдложихъ да се изоставятъ тия прошения, до като се яви г-нъ министръ на трибуната и тогава да ги рѣзгледаме и рѣшимъ. На основание правилника, прѣдлагамъ да се прѣкратятъ дебатитѣ.

Докл. Д. Кознички: Азъ ще се съглася съ ония г-да, които искатъ да се отложи разглежданieto на тия прошения, до когато се яви г-нъ министръ. А колкото се отнася до приеманieto или не на просителя за Български поданикъ, то е другъ въпросъ.

Прѣдсѣд.: Има прѣдложение отъ г-на Зографски за прѣкращение на дебатитѣ. Ще се гласува. Който не приема това прѣдложение, да си вдигне рѣката. (Никой не вдига). Приема се.

Ще се гласува прѣдложението на г-на Зографски, къмъ което се присѣдини и г-нъ докладчика, именно да се отложи разискванieto на въпроса по приеманieto Кръстя Попповъ за Български поданикъ до тогава, до когато дойде надлѣж-

ний м-ръ, за да вземе участие въ тоя въпросъ. Който не приема това предложение, да си вдигне ръката. (Никой не вдига). Приема се.

Докл. Д. Кознички: Прошение отъ Димитръ Ив. Багряновъ, жит. на гр. Севлиево, подадено на г-на министра президента на 20 Августъ 1890 год., за-регистрирано подъ № 973, за разглеждане въ М-рския Съвѣтъ. Съ това си прошение просителя моли, да му се увеличи пенсията, отпуснатата нему отъ Народното Събрание въ 1888 год. отъ 50 на 200 лева. За подкрѣпление на своитѣ заслуги, които е направилъ на отечеството, прѣдставлява свидѣтелство № 21 отъ бившиятъ комитетъ въ Турно-Мугурели; второ, свидѣтелство подъ № 5031 отъ 6 Октомврий 1888 год. отъ Софийското Град. Общинско Управление, което удостоверява подписитѣ на подписавшитѣ го Багрянови другари, че дѣйствително сж тѣхни; трето, свидѣтелство № 1725 отъ 13 Юний 1879 год. и четвърто, прѣдписание отъ Министерския Съвѣтъ № 980 отъ 22 Августъ т. г., до началника на канцеларията, въ което се казва, да се прѣдстави въпроса за разрѣшение отъ Народното Събрание. Просителя излага съ горнитѣ си документи и свидѣтелства неговитѣ заслуги: първо, че е зималъ живъ участие още въ 1862 год. въ Бѣлградското приключение; второ, въ 1864 год. съ Савва Раковски и Цѣко Войвода прѣминалъ Дунава; въ 1876 год. пакъ прѣминалъ Дунава съ юначната Ботева чета и т. н. Всичкиятѣ си заслуги излага въ прошениято.

Комисията по вишегласие рѣши, да се остави неговото прошение безъ послѣдствие, само на това основание, че миналата година му е отпусната една пенсия отъ 50 лева на мѣсець. Това се рѣши отъ комисията и азъ това докладвамъ на почитаемото Народно Събрание.

(Прѣдсѣдателското мѣсто заема подпрѣдсѣателя Ив. Андоновъ).

Ив. Халачевъ: Извѣстно е на г-да прѣдставителитѣ, че до освобождението на България намираха се хора, които земаха живо участие въ народнитѣ борби съ рискъ на животаси, само за да могатъ да достигнатъ едно отъ тѣзи блага, на които ний се радваме днесъ. Има лица, които земаха участие само въ извѣстни приключения, обаче има лица, които бѣха посветили всичкия си животъ на тѣзи борба, за достигане гонимата цѣль и по прѣслѣдование на тѣзи цѣль, не ще съмнение, че тѣ сж губили своя интересъ и, ако сж имали какво-годѣ състояние, тѣ сж го опропастили. Признателността въ такъвъ случай изисква, щото тѣзи хора да се подкрѣпятъ, да имъ се помогне, разбира се, до колкото позволяватъ срѣдствата на държавата. Азъ не съмъ отъ онѣзи, гдѣто да се съглася да се дадѣтъ 200, 300 или 500 лева на такива поборници, но не съмъ толкова консервативенъ, щото да не се увеличи пенсията само по тѣзи условия. Пенсията е едно възнаграждение отъ народа за извършенитѣ заслуги, принесени на този народъ, когато се е намиралъ въ едно печално положение. Тя се дава на поборника за неговитѣ заслуги отъ уважение и признателность.

Просителя въ настоящето прошение излага своитѣ: заслуги и мене е желателно да зная, дали има той свидѣтелство за своето семейно положение и отъ тукъ да видимъ, като е билъ въ 1862 год. въ Бѣлградскитѣ приключения, като е миналъ Дунава съ Раковски и по-послѣ съ Ботева — значи 3—4 периода непрерывно се е борилъ за постигане на извѣстна цѣль, отъ която можѣ да се възползува и

цѣлий народъ — да видимъ, казвамъ, положението, въ което той днесъ се намира въ семейно отношение, слѣдъ толкова годишна борба позволява ли му, да може съ 50 фр., които му сж дадени, да се поддържа, или трѣбва да му се даждъ още 25 или 50 лева? Но да му се отказва така изведнажъ, азъ мисля, ще бжде много прибързано и не е тукъ мѣстото му, да казваме, че ще спазимъ именно интереса на хазната, защото, когато на едно лице, което е почнало борба прѣди 30—40 години и му оставатъ 10 години да живѣе, му увеличимъ пенсията съ 20 или 50 лева на мѣсець, нѣма да почувствова толкозъ много хазната, щото да дойде единъ день въ положение, да не може да му се плати. Азъ даже не се съмнѣвамъ, че неговото семейно положение, е лошо, защото имаме прѣдъ очи много поборници и като погледнемъ въ тѣхното лице, ще видимъ хора, или срѣдна ржка, или съвършено унищожени, отъ колкото — хора, които да прѣдставляватъ, че сж напълнили кисиятъ си, или че искатъ да правятъ гешефтарлѣци.

Ще моля въ заключение Нар. Събрание, да приеме това рѣшение: ако просителя има свидѣтелство, чрѣзъ което да се констатира неговото семейно положение и Нар. Събрание направи изводъ, че той не е въ състояние да поддържа семейството си съ 50 лева, да му се увеличи пенсията на 100 лева. Ако ли пъкъ може да се приеме, че и безъ това свидѣтелство при тѣзи наводи, че съ рискъ на живота си е зималъ участие въ 3—4 движения, той заслужава увеличение на пенсията му, тѣй като отъ неговитѣ другари, ако погледнемъ назадъ, нѣма да намѣримъ и 10 души, въ такъвъ случай не е злѣ, ако Нар. Събрание му увеличи пенсията на 100 лева.

Доклад. Д. Кознички: Испустинахъ да ви кажа, г-да прѣдставители, че уважаемия поборникъ е земалъ въ 1873 год. участие и въ Тетевенското приключение. Семейното му положение не знамъ какво е, но казва въ прошенieto си, че пенсията му едвамъ удовлетворявала една четвърта частъ отъ нуждитѣ му. Но, до колкото можаме да научимъ отъ прѣдставителитѣ, които го познаватъ, той ималъ 3—4 дѣца.

Ив. Халачевъ: Тукъ има прѣдставители отъ Севлиево и могатъ да даждъ нѣкои свѣдѣния, които да ни освѣтлятъ, да видимъ какъ стои неговото положение.

Коста Диневъ: Г-да прѣдставители! Както видѣхте отъ докладванието на г-на докладчика, просителя е принеслъ доста голѣми услуги на Българската Държава. Дѣйствително въ това врѣме, когато е могълъ да печели, за да нѣма нужда да проси отъ Народното Събрание пенсия, се е занимавалъ съ една своя свята идея. Много отъ насъ помнжтъ, какъ се е гледало на тѣзи хора въ това врѣме. Тѣ сж били за Българский народъ нѣщо като богове, нѣщо като хора, които сж носили свѣтлина. Тогава сме ги уважавали. А въ настоящее врѣме виждалъ съмъ много отъ тѣзи поборници, да се намиратъ въ доста плачевно състояние. Азъ, като членъ въ прошетарната коммисия, попитахъ нѣкои членове на тѣзи коммисия отъ Севлиево за семейството на този поборникъ и тѣ ми казаха, че то се състояло отъ 7 души: дѣца, жена и сестри, ако се не лъжа. Не билъ способенъ за никаква работа, а това може да се заключи още и отъ това, че човѣка, като се е занимавалъ отъ 62 год. съ народнитѣ работи, той не е могълъ да работи нѣкоя своя частна работа и е дошелъ до положение щото и сега, като му се

отпускатъ 50 лева, да не може съ тѣхъ да се завземе и да върши търговия. Освѣнъ това нѣкои членове отъ комиссията повдигнаха въпросъ, че можалъ да работи. Какъ може човѣкъ съ 50 лева да работи? Каква търговия да прави? Ако иска да продава нѣщо, трѣбва да продава пръстенчета, или друго подобно, — нѣщо, което, човѣкъ, който е живѣлъ съ такъва идея счита за срамно да върши и срамно дѣйствително ще бѣде за него, ако го върши.

Заради това, азъ моля, г-да прѣдставители, да уважите неговата просба и да му се отпустне 100 лева пенсия. Освѣнъ това знаемъ, че отъ четата на Ботева много малко сж останали и много малко отъ тѣхъ сж просили пенсия. Има дѣйствително нѣщо до 15 души и едва четирима отъ тѣхъ сж пенсионирани. Така щото, не ще бѣде злѣ, ако се увеличи още съ 50 лева пенсията на този човѣкъ, за да не бѣде за срамъ на хората и на тѣзи, които сж били съ такава идея; за де не се унищожава подобна идея и у другитѣ хора. Защото, като гледатъ, какъ такива хора сж неомилостивени отъ народа и не се уважаватъ заслугитѣ имъ, ще се обезкуражаватъ и другитѣ, които за въ бѣдѣ бихъ били полезни на народа. Заради това моля, пенсията на просителя да се увеличи съ 50 лева.

Г. Караколевъ: Г-да прѣдставители! На пълно бихъ се съгласилъ съ г-на докладчика, ако бѣше обяснилъ още повече какъ стои работата на тоя поборникъ. Той каза, че отъ 62 год. просителя е зималъ участие по българското народно дѣло и т. н., обаче, той не можа да разясни неговото положение. Но, до колкото можахъ да узная по слухъ, този човѣкъ билъ въ едно положение, щото още миналата година билъ благодаренъ съ тази пенсия. Азъ могъ да се съглася съ г-на Халачева да се уголѣми пенсията на просителя, но трѣбва по напредъ да се засвидѣтелствува отъ нѣкого отъ Севлиево, както каза г-нъ Халачевъ: какъ той е билъ, съ кого е работилъ и пр. и въ какво положение се намира, за да можемъ тогава и ние да се съгласимъ да му се отпустне исканата пенсия. Но азъ искамъ да направя друго прѣдложение. Искамъ да кажа, че съ поборниците, които сж зимали участие въ борбитѣ за свободата ни — вѣрвамъ, че никой не ще откаже и всички знаятъ — е билъ и нашия М-ръ Президентъ; заради това моля да се отложи разглежданието на това прошение до неговото дохождане и той ще каже, дали трѣбва да му се увеличи пенсията или не. Не ще съмнение, че г-нъ М-ръ Президентъ, не е човѣкъ, който да не знае поборниците какво участие сж зели въ борбитѣ и кой какво заслужва и пр. Моля да се отложи разглежданието на това прошение до пристиганieto на г-на М-ра Прѣдсѣдателя и тогава може да му увеличимъ тази пенсия, или да си остане както е.

Доклад. Кознички: Въ отговоръ на запитването на г-на Караколева ще кажа само това. Той каза, че несъмъ ясно казалъ какво е работилъ просителя прѣзъ 1862 година. Земалъ е живо участие въ приключението въ Бѣлградъ, при прѣслѣдванието и испѣжданieto на Турцитѣ. Миналъ е Дунава съ Цеко Войвода за борба за народа. Миналъ е съ юначната Ботева чета Дунава и въ 73-та год. е взелъ участие въ Тетевенското въстание. Ако желаятъ г-да прѣдставителитѣ, има свидѣтелства, които могъ да ги прочетъ. Комиссията е рѣшила най-сѣгнѣ по вишегласие и може би туй да е противъ моята съвѣсть, но комиссията това е рѣшила и азъ това докладвамъ.

З. Градинаровъ: (Иска да говори). (Дюкмеджиевъ: Азъ имамъ думата моля ви се).

Прѣдсѣд: Думата има г-нъ Градинаровъ.

З. Градинаровъ: Г-да прѣдставители! Разисква се днесъ въпроса: да ли да се увеличи пенсията на нѣкой си Димитръ Багряновъ отъ Севлиево, или да се остави прошениято му безъ послѣдствие, или да дойде г-нъ М-ръ Президента да даде нѣкой свѣдения върху неговото минало и настоящо положение

Азъ напълно се съгласявамъ съ теорията на г-на Халачева, че Нар. Събрание когато дава пенсия на лица, които сж заслужили въ минали врѣмена на своя народъ, дава я като възнаграждение за жертвитѣ, които е принесълъ нѣкой за народа, но никакъ не се съгласявамъ да се гледа на неговото материално или семейно положение; защото, ако се вземе въ внимание материалното и семейното положение на едно лице, което има право на пенсия, тогава позволете ми да ви кажа, че има много пенсионери, които получаватъ пенсия, която трѣбва да имъ се отнеме. На противъ, азъ подържамъ това, че пенсиятъ се даватъ на тия, които като се турятъ въ купонитѣ на правосъдието се укаже, че сж заслужили на народа.

Чухте отъ г-на докладчика, че заслугитѣ на този поборникъ сж били, че въ 1862 година взелъ участие въ Българското приключение и въ 64 година миналъ Дунава съ Раковски и прѣзъ 76-та миналъ тоже Дунава съ Ботевата чета.

Едно нѣщо искамъ да зная, когато въ 1888 година Нар. Събрание е рѣшило на този поборникъ да се отпустнхтъ 50 лева пенсия, какви документи е прѣдставилъ за своитѣ заслуги?

Азъ прѣдполагамъ, че не е прѣдставилъ тѣзи, а други нѣкои, защото безъ никакви доказателства и документи, че е билъ поборникъ, Нар. Събрание, нѣма никога вѣрвамъ, да се съгласи да му даде пенсия.

Слѣдователно, като исхождамъ изъ тази точка, че той е прѣдставилъ други документи, а не тия, или пакъ е прѣдставилъ сжщитѣ тѣзи и Нар. Събрание е оцѣнило по напрѣдъ заслугитѣ му, — другъ бѣше въпроса, ако независимо отъ ония документи, които е прѣдставилъ, по напрѣдъ прѣдставеше сега нови, — тогава напълно съмъ съгласенъ да му се увеличи пенсията. Но ако е обратното, — ако е прѣдставилъ пакъ тѣхъ и ги прѣдстави само и само да му се увеличи пенсията, не съмъ съгласенъ.

Г-нъ Коста Диновъ, членъ отъ комиссията, като се съгласи да му се увеличи пенсията, приведе за аргументъ, че този човѣкъ, който прѣзъ 62-та година е работилъ за народа и прѣзъ 74-та е прѣминалъ Дунава, срамно било за него да захване търговия или да продава прѣстени. Нека мя извини г-нъ Коста Диновъ ако му кажа, че всѣка търговия е честна, ако не излиза отъ границитѣ на закона. За това като имамъ прѣдъ видъ, че пенсията, която е отпустнало Нар. Събрание прѣзъ 1888 год. на основание на тѣзи сжщитѣ документи е достатъчна, защото тогавъ сж се оцѣнили неговитѣ заслуги отъ Нар. Събрание на мнѣние съмъ, прошениято му да остане безъ послѣдствие. Не трѣбва да се искатъ свѣдѣния, нито отъ М-ръ Прѣдсѣдателя, нито отъ другадѣ, защото, ако мислите, че той ще прѣдстави други документи съ по голѣма тежестъ, щеше да ги прѣдстави сега. На това основание, ще моля г-да прѣдставителитѣ, понеже сравнително съ

неговитѣ заслуги Нар. Събрание му е отпустило 600 лева годишна пенсия и че съ тия пари може да се залови за търговия, прощението му да остане безъ послѣдствие.

Ст. Цвикю: Г-да прѣдставители! Помня азъ много добрѣ, когато се разискваше въ прѣдпослѣдната сесия на V-то Обикновено Нар. Събрание прощението на Д. Багряновъ, който искаше да му се отпусне пенсия като на човѣкъ, който е заслужилъ на българския народъ. Въ дебатитѣ, когато се разискваше това прошение, се видѣ, че слѣдъ като се докладвали документитѣ, които бѣше прѣдставилъ г-нъ Багряновъ, Събранието дошло тогава до заключение, че дѣйствително той е заслужилъ на българския народъ и като такъвъ, опрѣдѣлило му е една пенсия, 50 лева мѣсечно, съ която да можеда се прѣхранва.

Сега пакъ, сѣщия този Багряновъ, народенъ поборникъ е подалъ въ прощетарната комиссия прошение, като е приложилъ други документи и казва пакъ изново, че азъ съмъ народенъ поборникъ, дѣйствувалъ съмъ за освобождението на българския народъ, минавалъ съмъ Дунава, ходилъ съмъ отъ татъкъ, идвалъ съмъ стъ самъ, дайте ми още 150 лева, защото не можъ съ тази пенсия да прѣживявамъ.

Най-сѣтнѣ чюдно нѣщо е, когато единъ човѣкъ е пенсиониранъ миналата година да дава сега прошение и да иска увеличение на пенсията му, когато едно Нар. Събрание е оцѣнило неговитѣ заслуги, дало му 50 лева мѣсечна пенсия, и той сега като не доволенъ, иска още 100 или 150 лева. Азъ мисля, че когато на единъ човѣкъ съ отпустнѣти за неговитѣ заслуги 50 лева, той трѣбва да е доволенъ отъ това, което му е дало Нар. Събрание и да се потруди да прѣживѣе съ тѣхъ. Г-нъ Халачевъ настоява за увеличението на тѣзи пенсия на 100 лева, като казва, че този народенъ поборникъ е дѣйствително и е заслужилъ да му се увеличи пенсията.

Какви сѣ неговитѣ основания, че е заслужилъ да му се увеличи пенсията? Основанията му сѣ, че е дѣйствувалъ по освобождението на България. Че кой не е дѣйствувалъ? Нѣма ли тукъ хора въ Нар. Събрание, които да сѣ дѣйствували за освобождението на българския народъ? Но иматъ си положение, не се явяватъ да даватъ прошения и да искатъ пенсия отъ Нар. Събрание.

Г-нъ Градинаровъ каза да се гледа не положението на човѣка, а заслугитѣ му и пенсията.

Каквито и да бждѣтъ заслугитѣ на единъ български гражданинъ, азъ мисля, че той като българинъ е изпълнилъ своята длъжностъ, както трѣбва всѣки да я изпълнява. Да се не откупватъ заслугитѣ на българскитѣ свѣтила съ пенсия. Това ще бжде най хубаво, защото мисля, че патриотизма не трѣбва да го продаваме съ пари. Когато се отпускатъ пари, трѣбва да се гледа на кое лице се отпускатъ. Отпустнати сѣ на този човѣкъ 50 лева мѣсечно, достатѣчни му сѣ.

Г-нъ Коста Диновъ каза, че негова милость, като народенъ поборникъ, не можалъ да се занимава съ търговия, защото това било унижение за него. Ако г-нъ Диновъ счита за унижение, не е аргументъ да иска увеличение на пенсията му, а можеше да поиска да му отпусне Нар. Събрание пари да направи нѣкоя фабрика или друго нѣщо подобно: заради това, азъ мисля, че веднажъ му се отпу-

снати 50 лева на мѣсець, да остане прошенieto му безъ послѣдствие, съгласно мнѣнието на комиссията.

Хр. Дюкмеджиевъ: Г-да прѣдставители! Разбира се, всѣкога щомъ се касае въпроса до даване на пари, иматъ право всичкитѣ г-да прѣдставители да изкажатъ своето мнѣние и да бждатъ по възможность защитници на общественната касса. Каза се по-напрѣдъ отъ нѣкои г-да прѣдставители, че както първото прошение се отложи до тогава до когато присѣтствува надлѣжния министръ, да се направи и съ това сжщото. Азъ прѣди да говоря по сжщия въпросъ, ще помоля веднажъ за випаги почитаемота комиссия, щото, когато има такива въпроси, за които тя мисли, че трѣбва да знае и надлѣжния м-стръ да прави справка съ м-ството и тя трѣбваше да направи такова нѣщо, за да не се отлага работата на хората. Това казвамъ да стане тъй, за да не отлагаме за напрѣдъ и ние работата си. Относително въпроса, който се разрѣшава сега за нѣкой си поборникъ, който е заслужилъ, и на основание на това Събранието лани му дало пенсия, имаше възражение отъ едного, че Събранието понеже уважило неговитѣ заслуги, дало му 50 лева като мисли, че му стигатъ. Азъ искамъ да кажа, че не можемъ ние да се основаваме на лани, защото лани можеше да му стигатъ 50 лева, а днесъ може да не му стигатъ и 100 лева. Азъ при всичко, че не зная лицето, достатъчно е като ислушахъ г-на докладчика да расправя отъ кога е почнало да воюва, заключавамъ, че той е човѣкъ старъ и въпросъ е може ли той да работи. Казахме, че всѣки е заслужилъ и не трѣбва да откупуваме патриотизма. Сега е тъй, защото сега, както се радвашъ на свободата, тъй ти се и плаща. Но на онова врѣме нѣмаше свобода, а имаше само рискъ, който го правиха само ония хора, които не сж жалили живота си. Азъ мисля, че по-умно щѣше да бжде за този човѣкъ, ако не правеше това и да бжде сега и той народенъ прѣдставителъ да рѣшава сждбата на другитѣ. Но какво да му правимъ, тъй му било щастieto. И Василь Левски ако бѣше живъ и нему щѣхме да кажемъ, че му стигатъ 20 лева. Патриоти се раждатъ тамъ, г-да прѣдставители, гдѣто се почитатъ. България не е свършила още своитѣ работи, има още много да върши и ако искате да имате и за напрѣдъ такива хора, почитайте ги, за да ги имате. България нѣма да се съсипи, ако даде 150 лева на единъ човѣкъ, който ще живѣе още 10 години. Нѣка бждатъ и 200 и 300 души, пакъ да ги дадемъ. Азъ не желая да продължавамъ, но само моля г-да прѣдставителитѣ да помислятъ туй, че има майки, бащи, които въ такива именно случаи изгубватъ своитѣ синове и днесъ ще послѣдватъ и други прошения, които да молятъ поне за 20 лева. Ние ще кажемъ, разбира се, разсипва се кассата. Но ако кажемъ на нѣкой баща: нѣмаме пари, а ще въскрсимъ сина ти да ти го възвърнемъ, какво ще каже той? Той ще каже: на ви на васъ 200 лева на мѣсець и върнете сина ми, но не се връща. Заради това моля г-да прѣдставителитѣ да почитатъ оиѣзи, които сж за почитание. Казва се, че не трѣбва да се плащатъ заслугитѣ. Знаемъ, че не трѣбва, но сега не трѣба защото сега имаме свобода имаме задължения. Сега българина е длъженъ да бжде войникъ; но тогава не бѣше тъй. Тогава отиваха само лудитѣ, както ги наричаха, толкова му стигалъ акъла и отивалъ. Азъ мисля, че въ това отношение г-да прѣдставителитѣ трѣбва да бждатъ малко по-тевекеллии, тъй да кажа, да не жалятъ общественната

касса и нека всичкия кабахатъ на камарата да бжде това, че е наградила нѣколко хора, които пѣлъ свѣтъ знае, че заслужватъ за възнаграждение.

Заради това, приемамъ прѣдложението на г-на Халачева, безъ никакво чакане, както прѣдложи единъ отъ прѣдговорившиятъ, защото г-нъ М стръ Президентъ билъ човѣкъ отъ първитѣ политически работници и можалъ да знае просителя. Това е наистина тѣй, но то трѣбваше да стане, ако нѣмаше други документи. Ако лани е отпустната пенсия на този човѣкъ отъ Нар. Събрание, то е направено на основание неговитѣ документи. И сега и самъ г-нъ М стръ, ако бѣше тукъ щѣше да бжде съ нашето мнѣние: да му се даждъ 100 лева. И азъ ще помоля г-на докладчика и г-да прѣдставителитѣ да се съгласятъ съ мене и да се увеличи пенсията на просителя отъ 50 на 100 лева.

Мар. Коновъ: Г-да прѣдставители! Въпросното лице Димитръ Багряновъ е родомъ отъ нашия градъ. Той истински е земалъ участие отъ 62 год. до 76, ако се не лъжа. Въ Ботевото въстание той бѣ уловенъ и пратенъ на заточение и когато се амнистираха всичкитѣ български въстаници въ Руско-Турската война, върна се и той отъ Диаръ-Бекиръ. Сега той е много бѣденъ, има жена и три дѣца и е човѣкъ на 55 год. Никакви имущества нѣма. Затова и азъ моля Нар. Събрание да му се даде пенсия отъ 100 лева, защото тая отъ 50 л. му е малко.

Курназовъ: Г-да прѣдставители! Димитръ Багряновъ, за когото е рѣчь сега, и на когото прошениято се докладва отъ г-на докладчика на прощатарната комиссия, както видѣхте, е взелъ участие въ народнитѣ борби въ 62, 64 и 76 год. При разбиванieto на Ботевата чета, той е билъ хванатъ отъ турцитѣ и закаранъ въ Азия, дѣто е лѣжалъ въ тъмницитѣ. Подиръ амнистиранieto на българскитѣ поборници, както знаете, по врѣме на Руско-Турската война, той се върна съ съвършено развалено здравие. Сега има отъ 55—60 год. Тѣлото му е растроено и е неспособенъ за никаква работа. Така щото той е заслужилъ, както каза и г. Халачевъ да му се увеличи пенсията отъ 50 на 100 л. За това ще помоля г. докладчика и уваж. Нар. Събрание да се съгласятъ да му се даде пенсия отъ 100 л., съ което на извършимъ единъ актъ на справедливостъ и ще докажемъ, че умѣемъ да награждаваме заслугитѣ на единъ поборникъ. Това имаме да кажа.

В. Икономовъ: Повече отъ това, което искахъ да кажа, каза го г. Дюкмеджиевъ. Въ добавокъ имамъ да кажа, че въобще върху факта, че този човѣкъ е заслужилъ да се уважи исканието му, се е произнесло едно отъ миналитѣ Нар. Събрания. Съ произнасянието си да му се отпустне пенсия, това Събрание се е съгласило съ факта, че дѣйствително заслужва да му се даде пенсия. Сега обаче, прѣдъ видъ на това, че това което му е отпустнато отъ миналото Събрание, е намѣрено за недостатъчно за поминѣтка му, то азъ съмъ съгласенъ въ това отношение и нѣма да продължавамъ понататѣкъ да приповтарямъ това, което е казалъ г-нъ Дюкмеджиевъ — съгласенъ съмъ напълно съ мнѣнието да се увеличи пенсията на просителя въ това, че този човѣкъ, както казаха и г-да Севлиевскитѣ прѣдставители, е съ такъво семейство; прѣдъ видъ на обстоятелството, че още прѣди пѣли 28 год. е билъ въ дѣйствиe; прѣдъ видъ на обстоятелството, че неговитѣ старини не сж вече въ състояние да поддържатъ семейството, което го окръжава за сега; прѣдъ видъ казвамъ, на мотивитѣ и съображенията, които прѣдстави г-нъ

Дюкмеджиевъ — и азъ съмъ напълно съгласенъ да се увеличи пенсията на тоя поборникъ, защото и 100 лева г-да, не е нѣкоя голѣма сума, която да съсипе държавата. Но ще се яви въпросъ: само тозъ ли е? Имаме още толкова поборници, та защо не и на тѣхъ да се увѣличи пенсията. Колко сж санкимъ останали? Тѣ почти всички измрѣха, останаха отъ тѣхъ около 1000 души, отъ които повечето 7—800 души можатъ да сж въ състояние сами да живѣятъ безъ да подлагатъ ржка за пенсия на Нар.Събрание. Освѣнтъ тѣхъ слѣдователно оставатъ 200—300 души, на които трѣбва да се помага и тѣ нѣма да съсипятъ нашата касса. На това основание ще моля Нар. Събрание да увеличи пенсията на тоя човѣкъ.

Д. Смочевски: Г-да прѣдставители! Това което каза г. Дюкмеджиевъ, дѣйствително е тѣй, че на тия хора, които сж заслужили за свободата на българския народъ, трѣба да имъ се оцѣняватъ справедливо заслугитѣ. Но азъ искамъ да кажа, че по молбата на Багрянова има двѣ рѣшения отъ Нар. Събрание. IV Обикн. Нар. Събрание като е оцѣнило неговитѣ заслуги отпуснало му е за тѣхъ 25 л. пенсия. Миналата година въ V Обикн. Нар. Събрание по поводъ на неговата прозба е увеличена пенсията му на 50 л. Но, г-да прѣдставители, ако ний допущаме да става подобно нѣщо, азъ ви увѣрявамъ, че ще доде въ идущата сессия да подаде пакъ прошение Багряновъ, а сжщо и други да искатъ увеличєние на пенсията си. Азъ се удивлявамъ на г. Добрѣва, като членъ отъ прошетарната комиссия, той никакъ не възражаваше въ комиссията, когато имавме вишегласие и не остана при особено мнѣние, а сега става и казва, че трѣбало да му се увеличи пенсията, и той тогава каза, че трѣбва да остане прошението му безъ послѣдствие. Ако се прочете буквално прошението на Багрянова и неговитѣ документи, щехте всички да разберете, че въ двѣ Нар. Събрания му сж оцѣнявани заслугитѣ, така щото не трѣбваше и нѣмаше да се говори толкова на дълго сега, можеха г-да прѣдставителитѣ по добръ да си обяснатъ работата. Но понеже не се чети прошението му буквално, може нѣкои отъ г-да прѣдставителитѣ да не знаятъ, че му е увеличавана пенсията на два пѣти. За това азъ неудобрявамъ мнѣнието на г. Дюкмеджиевъ и на другитѣ г-да прѣдставители, говоривши да му се увеличи пенсията, ами както е мнѣнието на комиссията да остане прошението му безъ послѣдствие, 50 лева му сж доста. Азъ приемамъ това мнѣние и моля почит. Нар. Събрание да се съгласи да го преме и да се прѣкрятъ дебатитѣ, понататѣкъ да не се говори по тоя въпросъ.

Прѣдсѣд.: Г. Смочевски прѣдлага прѣкращението на дебатитѣ. Ще дамъ на гласуване прѣдложението му. Който го не приема, да си вдигне ржката. (Само единъ вдига). Дебатитѣ се прѣкращаватъ. Г. Халачевъ прави прѣдложение, щото на поборника Багряновъ пенсията отъ 50 л. да се увеличи на 100 лева. Ще дамъ на гласуване това прѣдложение.

З. Градинаровъ: Напрѣдъ трѣба да се гласува мнѣнието на комиссията, че тогава на Халачева — този е редътъ.

Прѣдсѣд.: Ще дамъ на гласуване по напрѣдъ прѣдложението на комиссията, което е, щото прошението на поборника Багряновъ да остане безъ послѣдствие. Който не приема това прѣдложение да си вдигне ржката. (Меншество). Приема се значи. (Гласове: Неможа да се разбере въпроса?)

Доклад. Кознички: Подадено прошение (Гласове: Да се гласува втори път) защото неможа да се разбере. (Шумъ). (Едни гласове: Прието! Други гласове: Не е прието).

Прѣдсѣд.: Понеже има много, които претендиратъ, щото да се повтори гласуването, понеже понапрѣдъ не се разбрало добръ, за това втори път ще дамъ на гласуване прѣдложението на комиссията, което е щото прошеннето на Д. Багряновъ да остане безъ послѣдствие, т. е. да не му се увеличава пенсията. Който не приема това прѣдложение да си дигнае ржката. (Гласове: Меншенство! Други: Болшинство!)

Меншенство! Миѣннето на комиссията се приема.

Докл. Кознички: Прошение отъ Варненския музикантски градски хоръ. Просителитѣ молятъ Нар. Събрание да имъ отпусне една сума отъ 1500 лева, да си исплатятъ дълговетѣ, които направили по съставяннето на тоя градски музикантски хоръ. Просителитѣ излагатъ въ п ошението си, че тѣхний съставенъ хоръ много хубаво красилъ гр. Варна; тѣ имали младежи отъ 18—22 год. възраст и щелъ да бжде хорътъ имъ образецъ на другитѣ градове, та той стоялъ сега като пъпка трендафилъ на Варна. Така щото за да успѣялъ хорътъ, молятъ Нар. Събрание да отпусне една помощъ отъ 1500 лева. Комиссията разбира се, само на основание на едно прошение и за съставяннето на тоя хоръ нѣма никакви други документи, не се съгласи да удовлетвори прозбата и остави прошеннето безъ послѣдствие.

К, Костовичъ: Гда прѣдставители! Пѣ прѣди се говори по прошеннето на поборника Багряновъ, нѣщо, което му се отказа. Сега вече се докладва прошеннето на Варненский градски музикантски хоръ, съ което молятъ да имъ се дадѣла извѣстна сума, за да си платятъ дълговетѣ. Отъ доклада, който направи г-нъ докладчикътъ, се вижда, че тѣхна милость казватъ, че тѣ щѣли да бждѣтъ образецъ на нѣкакъвъ си хоръ, че града имъ щѣлъ да се кичи и че най сетнѣ други градове, щѣли да зематъ отъ тѣхъ образецъ, и зарадъ туй искатъ да имъ се дадѣла извѣстна сума отъ държавното съкровище, та да могатъ да отидѣтъ напрѣдъ. Наистина съвършено странно нѣщо е това. Варненский градско общински съвѣтъ, ако иска да има музикантски хоръ, нѣмаше освѣнъ самъ общинский съвѣтъ да даде своята помощъ. А Нар. Събрание да поддържа частни хорове и за това, защото щѣли да бждѣтъ образецъ на града, азъ не намирамъ за уважително. Азъ съмъ напълно съгласенъ съ миѣннето на комиссията и моля почитаемото Нар. Събрание да остави безъ послѣдствие прошеннето. (Гласове: Съгласни).

Прѣдсѣд.: Ще се гласува. Който не приема прѣдложението на комиссията, щото прошеннето на Варненский музикаленъ хоръ да остане безъ послѣдствие, да си вдигне ржката. (Никой не вдига). Приема се.

Докл.: Прошение отъ Василь Ивановъ жителъ отъ гр. Дупница, подадено на 6-й Ноемврий 1889 год. Прошението е испроводено отъ Нар. Събрание до М-рството на Вжтр. Работи за по нататъшно распорѣждане, — да удовлетвори прозбата на просителя. Министерството възвръща обратно това прошение съ писмо № 782 отъ 20 Февруарий 1890 год., съ което казва, че нѣмало подобенъ фондъ да удовлетвори просителя. Просителътъ Василь Ивановъ билъ е чиновникъ 10

години наредъ въ Дупничката третокласна болница. Въ слѣдствие изпълнение своитѣ обязанности разрѣзалъ си ржката и осакатѣлъ и на това основание иска да му се даде нѣкаква помощъ, като подкрепява своето искание съ още 5 документа, че той е дѣйствително болѣнъ че е служилъ акуратно и т. н.

Комиссията при разискването си го остави безъ послѣдствие, тъй като у насъ още нѣма законъ за чиновницитѣ и понеже Василь Ивановъ е чиновникъ и подпада подъ категорията на чиновницитѣ, не може да се удовлетвори. Отъ комиссията, меншеството, не бѣха противни и искаха да му се отпусне 100 лева, мѣжду които бѣхъ и азъ, но като докладчикъ, азъ докладвамъ мнѣнието на болшинството.

Д. Смочевски: Г-да прѣдставители! Азъ като народенъ прѣдставитель изъ Дупничката околия станахъ да Ви запозная съ положението на просителя Василь Ивановъ и като членъ на прошетарната комиссия да искажа своето особно мнѣние. Както чухте отъ прошенieto, г-да прѣдставители, сякоже може да видите и документитѣ приложени при прошенieto, Василь Ивановъ е служилъ въ Дупничката Държавна болница непрѣривно 10 години съ ничтожна заплата 40 лева на мѣсець. Този човѣкъ, освѣнъ дѣто е изгубилъ младостта си въ тая болница, но въ изпълнение на длъжността си е изгубилъ и една ржка, тъй щото сега съвършено е сакатъ. Възрастта му е отъ 50 до 60 години, семейството му се състои отъ петъ или шестъ члена. Неговото положение е крайно бѣдно. Ако той не се награди като служащъ въ Държавна болница, 10 години наредъ и като тамъ е осакатѣлъ, ще бѣде принуденъ да проси, за да поддържа семейството си. Когато почитаемота комиссия разискваше прошенieto, азъ останахъ на особено мнѣние, че ако не пенсия, то поне 200 лева да му отпусне възнаграждение почитаемото Народно Събрание, за да уповлетвори горѣ-долу човѣка и да подобри положението си. Понеже комиссията не прие това, азъ останахъ на особено мнѣние. Азъ моля прочее, както г-на докладчика, така и почитаемото Нар. Събрание да се съгласи съ мене, щото поне 200 лева врѣмenna помощъ да се отпусне на просителя, защото той е крайно бѣденъ човѣкъ.

Ст. Ив. Цвѣкю: Г-да прѣдставители! Повдигнатия въпросъ отъ г-на Смочевски не заслужава да се говори много. За Василь Ивановъ нѣма какво да говоримъ, защото този човѣкъ, за когото настоява г-нъ Смочевски да му се отпусне пенсия отъ Народното Събрание, не притежава ни едно условие отъ тѣзи, които се искатъ за да му се отпусне пенсия. Чиновникъ билъ въ болницата, служилъ, осакатилъ си ржката, — освѣнъ да съжалимъ, друго нищо не можемъ да направимъ. Защото въ Нар. Събрание отпускатъ пенсия исклучително на лица, които сж заслужили, а не които сж били осакатѣли. Ако отиде нѣкой да сѣче дърва въ гората и си отсѣче ржката, трѣбва ли да му отпуснемъ пенсия? Тѣзи сж случайни работи. Зарадъ туй, азъ мисля, че трѣбва да приемемъ прѣдложението на комиссията. (Гласове: Прието).

Божилъ Попповъ: Г-нъ Смочевски, като говорѣше, той искаше да помогне види се на нѣкой свой избирателъ, Василь Ивановъ, който служилъ 10 години. Понеже законъ за пенсия на чиновницитѣ нѣма още изработенъ и понеже този човѣкъ, както иска да го прѣдстави той, е стоялъ въ болница съ плата и случайно

си посѣкалъ ржката, то нѣмаше нужда да го прѣдстави, че аменъ аменъ ще умрѣ и иска помощъ. Съ една рѣчь неговитѣ думи идатъ да засвидѣтелствуватъ че този човѣкъ не е боленъ и нѣма нужда отъ помощъ. Зарадъ туй, прѣдлагамъ прѣкращение на дебатитѣ и моля да се остави безъ послѣдствие това негово искание.

Прѣдсѣд.: Г-нъ Поповъ прѣдлага прѣкращение на дебатитѣ. Който не приема това прѣдложение, да си вдигне ржката. (Никой не вдига). Приема се.

Ще се гласува прѣдложението на комиссията. Който не приема шото, прошенияето на Василь Ивановъ да остане безъ послѣдствие да си вдигне ржката. (Никой не вдига). Значи, прошенияето остава безъ послѣдствие.

Докл. Ник. Стоименовъ: Прошение отъ Зойка Запрянова, жена на покойния подпоручикъ Запряновъ, офицеръ отъ III-и конни полкъ въ Пловдивъ. Това прошение спомѣнува, че покойния ѣ мжжъ умрѣлъ на 25-ий септемврий 1888 година отъ болка, която спечелилъ прѣзъ врѣме на Сърбско-Българската война. Спомѣнува, че подобно прошение е подавала въ Военното Министерство, но почитаемото Министерство го оставило безъ послѣдствие, тѣй като не било придружено съ изискуемитѣ се документи, на основание, на които да ѣ се отпусне инвалидна пенсия за останалото дѣте. Просителката се отнесла съ второ едно прошение до V-то Обик. Нар. Събрание, като моли да ѣ се отпусне една пенсия за малолѣтното дѣте останало на 3 години отъ този подпоручикъ.

Прошетарната комиссия на V-то Об. Нар. Събрание при надписъ до г на Военний м-ръ, пита, кои сж били причинитѣ, гдѣто не се била удовлетворила просбата на просителката? г-нъ Военний м-ръ съ отношение до почитаемата комиссия на V-то Обик. Нар. Събрание № 10064, декемврий 14, 1889 година казва, че понеже просителката не прѣдставила неговитѣ документи, че нейния мжжъ дѣйствиелно е спечелилъ тази болка въ слѣдствие дѣламъ служби и зарадъ туй не може да ѣ се отпусне изискуемата пенсия.

Комиссията възъ основание на тѣзи свѣдѣния отъ почитаемото м-рство остави прошенияето безъ послѣдствие и моли Народното Събрание да приеме мнѣнието ѣ. (Гласове: Не се чува).

Прѣдсѣд.: Има ли нѣкой отъ г-да прѣдставителитѣ да говори по тоя въпросъ? (Никой не иска думата). Понеже мнозина отъ г-да прѣдставителитѣ заявяватъ, че не сж чули добръ докладъ, азъ мисля да обясня вторично както е докладвано. Зойка Запрянова, вдовица на покойния офицеринъ Запряновъ, миналата година подала прошение за пенсия, понеже мжжътъ ѣ вслѣдствие на простуда прѣзъ Сърбско-Българската война се поболѣлъ и починалъ, но Военното Министерство оставило това прошение безъ послѣдствие, по причина че нѣмало доказателства, за че мжжътъ ѣ се билъ разболѣлъ прѣзъ врѣме на изпълнение служебнитѣ си обязанности. И комиссията, като е имала прѣдъ видъ това обстоятелство, оставила е прошенияето ѣ безъ послѣдствие и моли Събранието да приеме мнѣнието ѣ.

Има ли нѣкой да говори по този въпросъ?

Хр. Конкилевъ: Г-да прѣдставители! явява се тукъ прѣдъ насъ прошение отъ вдовицата на нѣкой офицеръ Запряновъ, който е билъ простианъ

прѣзъ врѣмето на войната, или при изпълнение длѣлата на службата, както се каза, и се иска на основание на тѣзи негова простуда нѣкаква пенсия. Както чухте, г-да прѣдставители, туй прошение е ходило и въ Военното Министерство и Военното Министерство, което прѣдставлява цѣлата войска у насъ, разбира се, като не му прѣдставили никакви документи, съ които да се докаже явно, че дѣйствително покойниятъ мжжъ на просителката е простиналъ прѣзъ врѣмето на службата, оставило е прошениято безъ послѣдствие.

Азъ мисля, че у насъ, като има особенъ законъ за пенсиитѣ на военнитѣ лица по разряди, много добръ сж направили комиссаритѣ, гдѣто сж оставили туй прошение безъ послѣдствие и излишно е да се разисква даже по него.

В. Икономовъ: Азъ съмъ напълно съгласенъ, както съ мнѣнието на комиссията, така и съ мнѣнието на г-на Конкилева заради това, защото ний по подобни обстоятелства не можемъ да отпущаме пенсии. Ний ако вземемъ да отпущаме пенсии и на лица, които не сж прѣдставили доказателства, че вслѣдствие на изпълнение служебнитѣ си обязанности сж се лишили отъ здравието си, или сж умрѣли, тогачъ, ако имаме армия отъ 200000 души, отъ тѣхъ половината ще дойдатъ подиръ двѣ години съ прошения, да ни заявяватъ, едни че мжжетъ имъ по-неже въ 1885 год. били въ Сърбия заболѣли, други — че вслѣдствие на простуда умрѣли и т. н.

Прѣдъ видъ на тия обстоятелства и прѣдъ видъ че, ако отпущаме пенсии по такъвъ начинъ, за въ бѣдѣще ще имаме много главоболия, да се съгласимъ съ мнѣнието на комиссията и да оставимъ прошениято безъ послѣдствие.

Прѣдсѣд.: Ще дамъ на гласуване прѣдложението на комиссията, което се състои въ това: да се остави безъ послѣдствие прошениято на Зойка Запрянова. Който не приема това прѣдложение, да си вдигне ржката. (Никой не вдига). Приема се.

Докл. Ник. Стоименовъ: Пршение отъ Елена Господинова, родомъ отъ гр. Сливенъ. Просителката иска да ѝ се отпуснатъ още 400 лева за доизглеждане на малолѣтното дѣте, оставено отъ нейния синъ, който умрѣлъ по длѣламъ служби като пощалионъ. Това прошение е било подадено въ м-рството на Външнитѣ Работи и г-нъ м-ръ на Външнитѣ работи и Исповѣданията съ отношение подъ № 8845 отъ 27-й Ноемврий 1889 год. прѣпратилъ го е до Нар. Събрание, като припомнюва, че на помѣнатата Елена Господинова било отпуснато прѣди 3 1/2 години, съ постановление отъ Министерския Съвѣтъ, приврѣменно пособие отъ 400 лева и било казано въ това постановление: да се ходатайствува прѣд Нар. Събрание да ѝ се отпустне — слѣдъ като се изхарчатъ тия 400 лева — една пенсия отъ 15 лева мѣсечно, до изглеждане на дѣтето.

Комиссията възъ основание на това писмо отъ г-на М-ра на Външнитѣ Дѣла и Исповѣданията рѣши: да се удовлетвори просителката, като ѝ се отпустне една пенсия отъ 15 лева мѣсечно и моли Нар. Събрание да приеме прѣдложението ѝ.

Дим. Кознички: Г-да прѣдставители! Не сж се минали ни петъ минути, отъ когато ний отхвърлихме подобно прошение на единъ чиновникъ, който 10 години на редъ е служилъ и вслѣдствие на службата изгубилъ е ржката си и е осакатѣлъ. Ний отхвърлихме прошениято заради това, защото нѣмаше законъ, който да гаран-

тира чиновниците, или тъй да кажа, нѣмаше законъ, на основание на който да се дава на чиновниците пенсия, когато пострадатъ, и отхвърлихме прощението безъ да гледаме, че човѣка е осакатѣлъ въ ржката си, има 5 дѣца и е станалъ неспособенъ за работа. Сега излиза прѣдъ насъ друго прошение. Излиза прощението на нѣкоя си майка на нѣкой пощалионъ, на която е дадено 400 лева пособие и иска да ѝ опрѣдѣлимъ на ново пенсия. Азъ бѣхъ въ комисията, когато се разгледваше това прошение и още тамъ казахъ, че съмъ на особено миѣние, което и изложихъ. Щомъ ний еднажъ приехме, че не можемъ да отпущаме пенсии на лица които сж прослужили 10 години и, вслѣдствие на тѣхната служба, сж добили нѣкои нещастия, като напр. осакатѣли или умрѣли, не можемъ и нетрѣбва слѣдъ 5 минути да се повръщаме на рѣшенъ въпросъ и сега да отпущаме пенсия на семейството на другъ чиновникъ, който е пострадалъ въ слѣдствие на изпълнение неговата служба и умрѣлъ. На основание на кой законъ ще направимъ това? Ний, ако сме давали до сега пенсии, давали сме на лица, които сж много заслужили. Прѣди малко на единъ поборникъ, на когото човѣкъ само документитѣ да прочете, трѣбваше на колѣнѣ да падне, ний не приехме да му увеличимъ пенсията, защото получавалъ 50 лева. Така щото, азъ съмъ на миѣние да остане прощението безъ послѣдствие.

Г. Караколевъ: Азъ, г-да прѣдставители, ще подкрѣпя миѣнието на г-на Кознички именно за това, защото не знаа, по какви съображения и по кой законъ комисията се е произнесла да се отпустне една пенсия, когато нѣмаме законъ за пенсиитѣ на чиновниците. Разбирамъ, когато е отпустнато едно възнаграждение отъ 400 лева на тѣзи просителка, ако искаше помощъ, можѣше и да ѝ се отпустне, но щомъ е въпросътъ за пенсия, много се е излѣгала комисията и мисля, че това е противорѣчие. Ний нѣмаме законъ за пенсиитѣ, а отиваме пенсии да отпущаме. Зарадъ туй, напълно съмъ съгласенъ да се отхварли прѣдложението на комисията и да се приеме прѣдложението на г-на Кознички.

К. Диновъ: Г-да прѣдставители! Азъ ще отговоря на г-на Кознички, който каза, че понеже прѣди 5 минути сме били отхвърлили едно подобно прошение, трѣбвало да отхвърлимъ сега и това. Това не е фактъ, защото това прошение не подпада подъ тѣзи категория, или, ако и да подпада подъ сжщата категория, но при други обстоятелства. Ний не трѣбва да гледаме, какво е станало съ пд-първото прошение, защото второто прошение, като съдържащо други обстоятелства, може да бжде удовлетворено.

Послѣ г нѣ прѣдговорившии каза, че не сме имали законъ за пенсиитѣ. Менѣ ми се чини, че Събранието не върши тѣзи нѣща по закони, защото то създава законитѣ, и ако то отпустне пенсия, споредъ рѣшението на комисията, азъ вѣрвамъ, че нѣма законъ, който да го осжди, че е извършило нѣщо противозаконно. И щомъ нѣма такова нѣщо, азъ вѣрвамъ, че може да се отпустне въпросната пенсия. Тукъ е останало едно дѣте, за което майката Елена Господинова проси да се отпустне пенсия; почитаемото м-рство на Външнитѣ Работи и Исповѣданията ѝ е отпустнало една врѣменна помощъ отъ 400 лева; но види се, м-рството, за да избѣгне каква да е отговорность, или може би че била исчерпана суммата, намѣрило е за добръ, да се отправи просбата на тѣзи госпожа къмъ Нар.

Събрание, като е вѣрвало, че отъ Нар. Събрание ще излѣзе нѣщо по-справедливо. Самото м-рство е указало на г-жа Господинова да проси отъ Нар. Събрание пенсия, и тя се моли.

Заради това, азъ съмъ съгласенъ, да се отпусне пенсия, ако не 15 лева мѣсечно, то поне 10 лева, до като се отхрани оставеното сираче. Азъ поддържамъ рѣшението на комиссията и моля Нар. Събрание, да приеме да се отпуснатъ поне 10 лева мѣсечна пенсия.

Ив. Халачевъ: Съ докладването на туй прошение, отъ Нар. Събрание зависи да напише единъ законъ, или съ други думи, да създаде единъ прецедентъ за въ бждѣще, или мѣрило, какъ да се отнася Нар. Събрание съ просбитѣ на овдовели жени, или дѣца, бацитѣ на които, като чиновници по извѣстна служба, сж се поврѣдили, или умрѣли. По този въпросъ Нар. Събрание трѣбва да бѣде по-сериозно и по-добрѣ да се обмисли тѣзи работа, защото, ако сега ний приемемъ плащанieto на 15 лева, не ще съмнѣние че подиръ 10 минути, или подиръ 10 дни ще дойдѣтъ и други да поискатъ сжщото. Защото отъ сжществуването на България до днесъ може да има повече отъ петстотинѣ вдовици на чиновници, а сжщо и сирачета тѣй щото съ това ще се създаде единъ прецедентъ, щото, ако тѣзи хора дѣйствително и да заслужаватъ, много пакти ще направимъ тѣхнитѣ заслуги, тѣй възнаградими, именно по начина, който се прѣдлага, че на нѣкои хора можемъ да дадемъ много повече, а на нѣкои други съвършено малко.

Споредъ мене, рѣшенията на Нар. Събрание по таквизъ възнаграждения трѣбва да бждѣтъ базирани на единъ законъ такъвъ, какъвто вѣрвамъ, че м-рството на Вътрѣшнитѣ или Вънкашнитѣ Дѣла, а още повече вѣрвамъ, че всичкитѣ министерства ще се погрижатъ, единъ день, да внесѣтъ за пенсийтѣ на чиновницѣтѣ, умрѣли или станали инвалидни, прѣвъ врѣме на службата си. Законъ такъвъ — за инвалиднитѣ пенсии именно — имаме само по военното вѣдомство и по вѣдомството на м-рството на Вътрѣшнитѣ дѣла, относително околийскитѣ начальници, жандармерията, приставитѣ и окръжнитѣ управители. Обаче за други родъ чиновници, които подлѣжатъ подъ вѣдомството на Външнитѣ Работи, или за другитѣ чиновници, които подлѣжатъ подъ вѣдомството на другитѣ министерства, ний немаме такъвъ законъ. Слѣдователно, азъ съмъ на мнѣние, прошенieto на просителката не да се остави безъ послѣдствие, но да се остави висящо и да бѣде разгледано, като му дойде врѣмето, слѣдъ написването на единъ такъвъ законъ, който, азъ се надѣвамъ, скоро ще бѣде написанъ.

Като излизамъ отъ тѣзи страна на въпроса, казвамъ, слѣдователно, че за да не би нашитѣ замѣстници да се уловятъ и тѣ о сжщата тояга, о която ний сега, и да кажѣтъ, че понеже VI-о Обик. Нар. Събрание е оставило просбата на еди-коя си вдовица безъ послѣдствие, слѣдователно, на основание на този прецедентъ и ний трѣбва да направимъ сжщото, и тѣ да оставятъ безъ послѣдствие таквизъ прошения и на други; да не би ний да затворимъ вратитѣ по този начинъ, щото и слѣдъ написването на закона, ако би да се отнесе просителката за пенсиониране до надлѣжний м-ръ, той да ѝ отговори, че понеже има рѣшение отъ Нар. Събрание, съ което се е оставило прошенieto ви безъ послѣдствие, то и азъ не мож да ви дамъ пенсия. Въ такъвъ случай, ний отъ една страна ще ѝ отнемемъ правото отъ тукъ, а отъ друга

страна ще ѝ прѣсечемъ пътя, за да може слѣдъ написването на закона да се подравни съ другитѣ просителки, сжщо вдовици и сирачета на умрѣли чиновници, да подаде прошение за пенсия, или че, ако не е доволна отъ туй, което ѝ е дадено, ще подаде друго прошение, възъ основание на закона, който може би скоро да се изработи, да иска увеличение на пенсията. И така, едни ще бждатъ възнаградени, а други онеправдани. Зарадъ туй, моето мнѣние е, щото това прошение, до написването на специаленъ законъ за отпущанне пенсии на чиновници за прослужени години, да се остави и да се подравни съ силата на единъ законъ, който би се внесълъ или отъ единъ м-ръ, или по законодателенъ редъ би излъзълъ отъ инициативата на самото Нар. Събрание. (Гласове: Прието).

В. Икономовъ: Г-да прѣдставители! Въ кръга на послѣдователността ний сме длъжни, ако не оставимъ това прошение безъ послѣдствие, то поне да го оставимъ висящо, както каза г-нъ Халачевъ. Защото, — каза го това и г-нъ Кознички, — нѣколко минути по-напрѣдъ ний вече принципиално се произнесохме, че не можемъ на таквизъ хора да даваме пенсия, тъй като нѣмаме законъ за това.

Прѣдъ видъ на тѣзи обяснения и прѣдъ видъ на обясненията на г-на Халачева, че може би скоро ще се внесе такъвъ законъ, и за да не се оставя безъ послѣдствие окончателно таквозъ едно прошение, което може би е справедливо, понеже бащата въ този случай е умрѣлъ, когато е билъ на служба, то по-добрѣ би било да се остави висящо до гдѣто да се гласува такъвъ единъ законъ, а пъкъ до тогавъ, добрѣ би било, казвамъ, — защото и свършено безъ послѣдствие да го оставимъ не е добрѣ, — да се отпустне на просителката едновременно пособие отъ 150 лева, до като се гласува такъвъ единъ законъ.

Б. Поповъ: Г-да! Тукъ чухме едно прошение, което г-нъ докладчикъ ни докладва, че 400 лева дадени били на нѣкоя вдовица прѣди 2, 3 години, и тя недоволна, днесъ прѣдставя едно прошение на Нар. Събрание, съ което иска да ѝ се опрѣдѣли пенсия. Азъ не зная, на основание на кой законъ щемъ ний да опрѣдѣлимъ таквазъ пенсия. Може би, ако рѣчемъ сега да опрѣдѣлимъ на тѣзи просителка пенсия, да бжде за това до като тя да въспита дѣцата, но пъкъ ний трѣбва да земемъ тогавъ прѣдъ видъ, че има хора, които отъ послѣдната война останаха безъ ржцѣ и крака и тѣхнитѣ жени не сж ли като вдовици? — а пакъ не сж и до сега дали прошение за пенсия. И когато на тѣхъ не е дадено пенсия, колко повече не трѣбва да се дава на тѣзи, които могатъ да работятъ.

Г-нъ Халачевъ добрѣ каза, че може-би да се приеме такъвъ единъ законъ, щото, сега ако ѝ се даджтъ 50 или 60 лева, въ такъвъ единъ случай тя ще бжде принудена да дава други прошения, и възъ основание на закона, да иска да ѝ се възвиши пенсията. Тогавъ ний ще станемъ отзивъ на прищевкитѣ за 10 и 15 лева пенсия на този или онзи.

Заради това, азъ се съгласявамъ съ прѣдложението на г-на Кознички да остане безъ послѣдствие това прошение и прѣдлагамъ прѣкративание на дебатитѣ съгласно чл. 14-й отъ правилника.

Прѣдсѣд.: Г-нъ Божилъ Поповъ прѣдлага прѣкращение на дебатитѣ. Ще дамъ на гласуване. Който не приема това прѣдложение, да си вдигне ржката. (Единъ вдига). Приема се.

Ще дамъ на гласуване най-напрѣдъ прѣдложението на комиссията, което е, щото да се отпустнатъ 15 лева на мѣсецъ на Елена Господинова.

Който приема това прѣдложение на комиссията, да си вдигне ржката. (Меншество). Пада.

Слѣдъ него по реда си иде прѣдложението на г-на Халачева, което е да се остави висящо прошѣнието на сжщата просителка.

Който не приема това прѣдложение, да си вдигне ржката. (Меншество). Значи, приема се.

Г-нъ Докл. Пушкировъ има думата. (Гласове: 5 минути отпускъ.)

Давамъ 5 минути отпускъ.

(Слѣдъ отпускъ).

Прѣдсѣд.: (Звъни). Засѣданието се продължава. Г-нъ докл. Пушкировъ има думата.

Докл. Пушкировъ: (Отъ трибуната). Постъпило е въ Нар. Събрание прошение на 13 Декемврий 1889 год., зарегистрировано подъ № 849.

Това прошение е подадено отъ Христиска Спасова Великова, родомъ отъ градъ Разградъ, а живуща въ Варна. Просителката казва, че прѣзъ 1887 год. синъ ѝ Спасъ Петровъ, Воински Началникъ, се поминалъ, прѣзъ 1889 год. се поминалъ и другия ѝ синъ Саулъ, който билъ адвокатъ въ Кемениларе, Разградска Околия. По-послѣ умрѣлъ мжжъ ѝ и другитѣ ѝ двѣ дѣца. Нѣмала никого свой, който да я поддържа и нѣмала никакви имоти. Имала само една снаха, която като учителка, получавала 70 лева, отъ която сума тя не могла нищо да ѝ помогне. При прошениято си има приложени двѣ свидѣтелства, отъ които едното е отъ Варненското Градско Общинско Управление, издадено на 28-й Октомврий 1889 год. подъ № 4854, съ което се удостоверява, че просителката е на около 50 годишна възраст, майка на капитанъ Спасъ Петрова. Живѣла въ Варна сама въ една стаичка; намирала се въ много бѣдно положение и слѣдъ смъртта на сина ѝ Саула снаха ѝ се върнала въ Шуменъ, безъ да има кой да я гледа.

Въ заключение просителката казва, че се надѣе, че Нар. Събрание ще бже добро да ѝ отпусне една врѣменна помощъ, ако не пенсия.

Комиссията намѣри за добръ това прошение да се прѣпрати въ Военното м-рство съ молба да се удовлетвори просителката споредъ закона. (Гласове: Прието.)

Хр. Конкилевъ: Наистина, зель бѣхъ думата, г-да прѣдставители, да поговоря по настоящото прошение, но я зехъ прѣди да чуя заключението на почитаемата комиссия.

Тѣй като, когато се докладваше това прошение, азъ не чухъ въ него никакви заслуги, но чухъ че една бѣдна майка на нѣкой капитанъ останала сама и затова проси помощъ отъ Нар. Събрание, за това именно щѣхъ да кажа, че такъвизъ прошения нѣматъ си мѣсто въ Нар. Събрание, защото ний тогазъ ще обърнемъ Нар. Събрание, щото, който е умрѣлъ, и който е живъ, който се е порѣзалъ и осакатилъ и проч. да му вържимъ пенсия. И мого хубаво е направила

комиссията, като е дала заключение, че понеже имаме такъв закон за военните, да се прѣпрати прошенето на Военното М-рство, и, ако намѣри то за добръ, споредъ заслугитѣ на този капитанъ, да ѣ върже една пенсия съгласно закона. Инакъ нѣма и защо да се разисква това прошение въ Нар. Събрание (Гласове: Прието).

Прѣдсѣд.: Понеже никой не иска думата да говори по това прошение, ще дамъ на вотирание мнѣнието на комисията, което е, щото това прошение да се испрати на Военното М-рство. Който не приема прѣдложението на комисията, да си вдигне ржката. (Никой не вдига). Приема се.

Докл. Пушкировъ: Постъпило е въ Нар. Събрание прошение на 13-й Декемврий 1889 год., регистрирано подъ № 847. Това прошение е подалъ Стоянъ Георговъ Чолаковъ отъ г. Ямболъ. Той казва, че билъ коджия при Ямболското Акцизно Управление и едвамъ могълъ да прѣхранва семейството си. Подалъ прошение въ Дирекцията на Финанситѣ за възнаграждение като опълченецъ, но не му се отпуснало. Послѣ съединението останалъ безъ работа, понеже длъжността му се закрила. Нѣмалъ никакви сръдства за прѣпитание. Той е приложилъ при прошенето си и двѣ свидѣтелства, отъ които, съ първото се удостоверява, че просителътъ е отъ Сливенъ; че прѣзъ 1877—1878 год. служилъ въ редоветѣ на 5-та Дружина отъ Българското опълчение и участвувалъ въ страженията на Шипка и Шейново и билъ награденъ съ орденъ 4 стѣпень. Свидѣтелството му е прѣдставено въ прѣписъ, но е завѣрено отъ Ямболскій Миротий Сѣдия. Второто свидѣтелство му е издадено отъ Д-ръ Кушивски въ Ямболъ на 13 Мартъ 1885 год. подъ № 44. Съ това свидѣтелство се удостоверява, че Стоянъ Георговъ Чолаковъ ималъ знакъ отъ рана на куршумъ въ ржката си, поради която усѣщалъ слабостъ въ движението на ржката си. Освѣнъ това той се оплаква, че ималъ ревматизмъ въ снагата си. За това той, като се основава на тѣзи двѣ свидѣтелства, моли Нар. Събрание да му отпусне слѣдующото му се възнаграждение.

Това прошение комисията рѣши да се испрати въ М-рството на Вътрѣшнитѣ Дѣла, съ просба да удовлетвори просителътъ съгласно съ законътъ за опълченцитѣ.

В. Икономовъ: Отъ прошенето, подадено до Нар. Събрание, се вижда, че той г-нъ, въ качеството си на опълченецъ, иска да му се даде пенсия, както се дава и на другитѣ. Ако той човѣкъ искаше съгласно закона за поборницитѣ, да му се даде земя; ако бѣше способенъ за работникъ, той щѣше да бѣде способенъ и за служба и щѣше да иска служба, но, г-да прѣдставители, като не му дали служба, значи, че е неспособенъ. Така щото, щомъ е неспособенъ за служба, излиза, че не е способенъ и да работи земя.

Сега, ако рѣшите да пратите прошенето му въ М-рството на Вътрѣшнитѣ Дѣла, то ще му даде земя, но да видимъ, да ли е въ състояние да я обработва? Азъ виждамъ отъ заявлението на тоя поборникъ, че той иска не земя — защото, ако искаше земя, щѣше да се обърне къмъ М-рството на Вътр. Дѣла, че има законъ за това — а се обръща за пенсия и моли да постѣпимъ съ него тъй, както сме постѣпвали и съ други лица, отъ категорията на които е и той. За това

азъ съмъ на мнѣние да се отпусне и нему пенсия и то да се отпусне както и на Багрянова — 50 лева.

Докл. Пущкаревъ: Въ отговоръ на г-на Икономова ще кажа само това, че просителътъ казва чисто и просто да му се даде слѣдующето му се възнаграждение споредъ закона за опълченцитѣ. Така е казано въ прошениято и тъй го излагамъ и азъ.

Хр. Дюкмеджиевъ: Г-да прѣдставители! Както знаете, възнаграждението, което е прѣдвидено въ закона — ако се не лъжа — е нѣщо около 25 лева. Просителътъ, който е далъ това прошение, може би, е знаелъ това нѣщо, но, ако се отнесѣше той тамъ, ще получи именно това, което е постановено вече въ закона — 25 лева. Самото прошение, като явява, че той иска съгласно съ законътъ, азъ мисля, че ще бѣде излишно повече да говоримъ, но искамъ да кажа само това, че г-да прѣдставителитѣ нѣма да направятъ прѣстѣпление, ако мислятъ, че веднажъ като просбата му е дошла тукъ, намѣсто да го пращаме въ надлѣжното м-рство, да му опрѣдѣлимъ една пенсия, защото, както знаете, много пкти е имало такива жалостни фигури, които, като сж нещастни и търсятъ да се хранятъ чрѣзъ служба, докторътъ имъ казва, че сж неспособни. Искали сж много стари поборници да станатъ стражари, казвали сж, че сж здрави, че краката не ги болятъ, ако ходятъ и прочее, но докторитѣ ги намиратъ за неспособни и тъй не имъ даватъ длѣжностъ. Тукъ явно се доказва прочее, че просителътъ е раненъ въ ржката и че не е за работа, но и да допуснемъ, че може да работи, пакъ нѣма да му дадатъ длѣжностъ, защото като раненъ, ще мислятъ, че не ще може да я изпълнява. Веднажъ доказано, че е неспособенъ и като допуснемъ, че може да нѣма свой капиталъ да работи частна работа, то трѣбва да се съгласимъ, че той се е отнесълъ тука за помощъ. Тѣй щото, азъ не можъ да се съглася и да повѣрвамъ никога, че единъ човѣкъ съ добро положение ще се окапази до толкова, щото да поиска милость, безъ да има крайна нужда.

Сега ако проводимъ прошениято му въ надлѣжното М-рство, тамъ пакъ ще му се даде законната пенсия отъ 25 лева. За това, азъ мисля, намѣсто да го пращаме — ще моля г-на докладчика, както и г-да нар. прѣдставители — да дадемъ 35 лева пенсия на тоя човѣкъ, защото, както казахъ и по-напрѣдъ, вижда се, че той ако е знаелъ законътъ, ще е знаелъ, че ще получи 25 лева. Но прѣсмѣтните сега, безъ да се дири какво е неговото семейно положение, дали има жена и дѣца или не — защото споредъ мене достатъчно е да бѣде и самъ — и ще видите, че 35 лева, ако му се отпуснатъ, то е по единъ левъ на день. За туй моето прѣдложение е: намѣсто да се прѣпраща прошениято на просителътъ въ надлѣжното м-рство, да му се отпуснатъ 35 лева пенсия, и за това моля г-да прѣдставителитѣ, ако намиратъ това за умѣстно, да го приематъ.

Г. Караколевъ: Г-да прѣдставители! Азъ не можъ да се съглася съ мнѣнието на г-на Дюкмеджиева именно за това, защото, по-рано, когато приемахме правилника за вътрѣшний редъ на Събранието, се каза, че нѣкои отъ прошенията, които има да се докладватъ въ Нар. Събрание, да се докладватъ, а другитѣ да се прѣпращатъ въ надлѣжнитѣ м-рства. Това прошение е отправено направо въ Нар. Събрание и азъ не знамъ какъ е погледнала комиссията на него, но тя трѣб-

ваше да го прѣпрати въ м-рството. Неговитѣ доказателства ми се видятъ нѣкакъ си слаби. Нѣма такива доказателства, по които да се произнесе Нар. Събрание и да му отпусне една сума. Заради това, азъ ще се съглася съ прѣдложението на комиссията, да се прѣпрати това прошение въ м-рството на Вжтр. Дѣла, и, ако заслужва, да му отпусне, а ако то види, че заслужва повече, отъ колкото може да му отпусне м-рството, може да го повърне тукъ да му се отпусне повече.

К. Костовичъ: Г-да прѣдставители! Просителътъ се е отнесълъ въ Нар. Събрание и иска една пенсия по законътъ, като бившъ поборникъ и въ слѣдствие на това, че той е раненъ, че не е способенъ за работа, иска отъ Нар. Събрание да му прѣдвиди тѣзи пенсия.

Пронетарната комиссия, като е разгледала това прошение, дошла е до заключение, че въпросътъ, за който е рѣчь, или просбата на негова мислостъ, трѣбва изъ цѣло да се отнася до самото м-рство, което е и компетентно да я разгледа. Мотивитѣ за това не сж други никои, освѣнъ тия, че въ прошениято просителътъ е казалъ, че иска да бѣде възнаграденъ съгласно съ законътъ. Но ако вземемъ най-сѣтнѣ да видимъ, защо просителътъ е подалъ прошениято въ Нар. Събрание, ний ще дойдемъ да си обяснимъ съвършено една тайна и тя е, че суммата отъ 25 лева е малка, или че земята, която ще му се даде, не е способенъ да я работи и за това той се е отнесълъ до Нар. Събрание, за да му се даде по-голяма сума, съ която да може да прѣкара своитѣ години въ старостъ. Г-нъ Дюкмеджиевъ прѣдложи, че суммата отъ 25 лева е малка за него и сѣдователно трѣбва да бѣде 35 лева. Азъ съмъ съгласенъ съ това негово прѣдложение, прѣдъ видъ на заслугитѣ, които просителътъ е направилъ. Азъ не съмъ съгласенъ съ г-на Караколева, който каза, че отъ документитѣ на просителътъ не се обяснявало да е направилъ по-голямъ заслуги. Е, г-да прѣдставители, азъ не зная какви по-голямъ заслуги може да направи единъ човѣкъ? Да отиде да мръзне на Шинка, да се рани, да залага живота си и послѣдната си капка кръвъ и пакъ да казваме, че не билъ заслужилъ! Тогива какви по-голямъ заслуги можемъ да искаме отъ единъ човѣкъ? Значи да жертвува живота си не било заслуга, а да дадемъ 50 лева това е само заслуга! Това като имамъ прѣдъ видъ, азъ поддържамъ прѣдложението на г-на Дюкмеджиева и моля почитаемото Нар. Събрание да приеме да се отпуснатъ на просителътъ 35 лева пенсия.

Хр. Конкилевъ: Наистина, г-да прѣдставители, когато се относи въпроса, до отпущане една пенсия на единъ поборникъ, трѣбва да бѣде малко по-щедри. Не трѣбва да гледаме, на тоя въпросъ, както г-на Караколева, който въ нѣкои случаи има особена мания, щомъ се прѣдстави подобно прошение, да прѣдлага, да се прати въ м-рството. Ако е тѣй, ако м-рството може да рѣшава по всички прошения, тогава защо сме ний тукъ? Да си отидемъ, а всичкитѣ прошения да се дадатъ въ м-рството. Но не е така работата относително тия прошения. Има прошения, които се отнасятъ до м-рството, но има и прошения, за които Камарата трѣбва, да рѣши и да кажемъ на м-ра, че той трѣбва да изпълни тоя нашъ вотъ. Това прошение е отъ тия. Единъ поборникъ, на когото името не помня, но чухъ че билъ раненъ, като е освидетелствувана раната въ крака му отъ извѣстенъ докторъ.

Много хубаво каза г-нъ Костовичъ, че какви по голѣми заслуги иска г-нъ Караколевъ отъ тия? Стоялъ ли е г-нъ Караколевъ на Шипка, ялъ ли е куршумитѣ, гледалъ ли е какъ падатъ гранатитѣ, мръзналъ ли е и т. н.? За туй азъ мисля, че това прошение съвпада въ кръга на нашата компетентностъ и не трѣбва тѣй легко да го минуваме. Излиза единъ поборникъ най- скромно, безъ претенции и казва: „съгласно закона моля, да ми отпустнете нѣщо, за да можъ, да живѣя“. Не иска човѣка 100 лева пенсия, не иска 200 л., но казва съгласно закона и ставатъ хора отъ между насъ, и казватъ, да пратимъ прошениято въ м-рството, да не се разглежда тукъ. Може ли това да ни прави честъ? Когато се забавляваме съ такива прошения, че нѣкой си заципалъ прѣста, когато служилъ и когато му се е плащало, та сега иска пенсия, защо да не се занимаемъ и съ това прошение, което е подалъ единъ поборникъ? Азъ мисля, че на такъвъ човѣкъ, който е заслужилъ на България, нека му се дадатъ 35 лева мѣсечно, които му се падатъ, съгласно закона. Имаме законъ, ний ли сме го гласували, или друго Събрание, то е всѣ едно, но туй Събрание се е ръководило отъ тая цѣль, да удовлетвори отъ малко-малко тия хора, които сж останали сакати, слѣпи и т. н. и не можтъ да работятъ. За туй азъ подкрѣпямъ прѣдложението на г-на Дюкмеджиева и моля Нар. Събрание, да отпустне на тоя нещастникъ 30 лева пенсия съгласно закона за пенсиитѣ.

Хр. Дюкмеджиевъ: Азъ нѣма да говора повече, тѣй като вѣрвамъ, че моето прѣдложение ще бѣде прието и за туй се отказвамъ да говора по нататѣкъ. Ако има другъ нѣкой да говори противъ, запазвамъ правото си.

Докл. Пушкировъ: Азъ това искамъ да кажа, че ако комиссията е рѣшила, да се прѣпрати това прошение въ м-рството на Вътрѣшнитѣ Дѣла, не е просто рѣшила, да го прѣпрати така, но съ прѣпорѣка да се възнагради тоя опълченецъ, съгласно закона. Но ако г-да прѣдставителитѣ намиратъ за добръ, че трѣба да му се дадатъ 35 лева, нѣмамъ нищо противъ това и съмъ съгласенъ.

Д. Кознички: Азъ това щѣхъ да кажа, което каза и г-нъ докладчика. Комиссията не е противна, да се отпустне възнаграждение на тоя поборникъ, но само искаше, да стане това чрѣзъ м-рството. Ако почитаемото Събрание намѣри за добръ тукъ да се опрѣдѣли пенсията, комиссията нѣма нищо противъ.

М. Милевъ: Г-да прѣдставители! Дума стана отъ нѣкои г-да прѣдставители за прошениято на Стоянъ Георгиевъ Чолаковъ отъ гр. Ямболъ. Нѣкои отъ г-да прѣдставителитѣ, а именно г-нъ Дюкмеджиевъ, който се поддържаше отъ г-на Костовича и Конкилева, каза, че не трѣбвало да се взима подъ внимание съдържанието на това прошение, а трѣбвало да се отпустне на просителя отъ Нар. Събрание една пенсия отъ 35 лева. Мене ми се чини, че както и г-нъ Дюкмеджиевъ, тѣй сжщо и другитѣ г-да много се лѣжатъ въ това, което казватъ, тѣй като тѣ отиватъ по-надалечъ отъ това, което е искалъ съ прошениято си Стоянъ Георгиевъ Чолаковъ отъ гр. Ямболъ. Наистина, г-да прѣдставители, просителя е толкова скромнъ, както каза г-нъ Конкилевъ, щото не е поискалъ нѣщо по вече отъ Нар. Събрание, но е искалъ, да му се отпустне едно възнаграждение и то въ такъвъ размѣръ, какъвто закона прѣдвижда. Закона прѣдвижда въ подобни случаи да се отпуща едно възнаграждение или пенсия ежемѣсечно по 25 лева;

тъй щото съгласно тоя законъ той не може да бжде възнаграденъ иначе, освѣнъ като му се отпустне 25 лева мѣсечно, или да му се отпустне извѣстно количество уврата земя, ако може, разбира се, да я обработва. Какво казва той въ прошеннието си? Той казва: моля Нар. Събрание да ми отпустне законното възнаграждение. Но да ли нарочно е искалъ да прати това си прошение тукъ, както прѣдполагатъ нѣкои отъ г-да прѣдставителитѣ, или съ прѣщанието му тукъ е искалъ нѣщо повече, да му се отпустне, или по незнаение го е пратилъ, азъ имамъ да кажа, че не можъ по едно прѣдположение да дамъ гласъ за отпущание на пенсия повече отъ 25 лева, ако това просителя не е казалъ въ прошеннието си. Заради това трѣбва да се приеме онова, което е въ дѣйствителностъ; а ако просителя е подалъ прошеннието си тукъ, то е може би по незнаение, като е мислилъ, че Нар. Събрание, като висшо законодателно тѣло, трѣбва да се отнесе до него, за да му отпустне възнаграждение, безъ да знае, че Събранието, като издава законитѣ, има други лица, натоварени отъ него, които изпълняватъ тия закони. Трѣбва прочее, да се прѣдполага, че тоя човѣкъ не е знаалъ кждѣ да се отнесе, или пъкъ е мислилъ, като подаде прошеннието си въ Нар. Събрание, нѣма да се остави безъ послѣдствие, а ще се прѣпрати въ надлѣжното м-рство. Сега, като се знае, че това е така, че тоя човѣкъ не иска повече отъ това, което позволява закона, трѣбва най-послѣ, да се съгласимъ съ исказаното мнѣние отъ комиссията, да се прѣпрати това прошение въ м-рството, за да удовлетвори това лице, като му отпустне законното възнаграждение. Инакъ, ако допустнемъ, че той е искалъ да каже, че 25 лева сж малко, тогава трѣбва въ всѣко едно прошение да четемъ мѣжду редоветѣ. Тоя човѣкъ не е искалъ да каже друго освѣнъ това, което е писано въ прошеннието и като не иска повече, отъ колкото гласи закона, трѣбва и толкова да му отпустнемъ; като знаемъ отъ друга страна, че законитѣ не се изпълняватъ отъ Нар. Събрание, а има м-ри, които сж изпълнителната властъ въ Княжеството, слѣдва казвамъ, че ако приемемъ прѣдложението на г-нъ Дюкмеджиева, да отпустнемъ 35 лева на тоя опълченецъ — когато закона казва съвсѣмъ друго — ний ще станемъ изпълнителна властъ, когато тоя законъ не ни позволява, това нѣщо. Заради това, за да бждѣтъ нашитѣ рѣшения съобразни съ закона за опълченцитѣ и исканието на просителя, не остава друго, освѣнъ да се прѣпрати прошеннието на надлѣжния м-ръ, който да го удовлетвори, съгласно закона. Каквото и да направимъ друго, ще бжде противозаконно.

Понеже тоя въпросъ е отъ такава важностъ, щото не заслужва да се говори толкова дълго врѣме, за това прѣдлагамъ, да се прѣкратятъ дебатитѣ.

Прѣдсѣд.: Г-нъ Милевъ прѣдлага съгласно чл. 14 отъ Вжтр. правилникъ прѣкращение на дебатитѣ.

Ще се гласува. Който не приема това прѣдложение, да си вдигне ржката. (Никой не вдига). Приема се прѣкращението да дебатитѣ.

Както чухте, г-да прѣдставители, Стоянъ Георгиевъ Чолаковъ иска съ едно прошение, да му се отпустне една пенсия и комиссията е рѣшила, щото това негово прошение да се прѣпрати въ м-рството. (Дюкмеджиевъ: Комиссията се съгласи съ моето прѣдложение). Понеже комиссията подиръ се съгласи, щото Нар. Събрание каквото рѣшение и да вземе, съгласна е съ него, за това

оставатъ тукъ двѣ прѣдложения: първото на г-нъ Икономова, което е щото на опълченеца Стоянъ Георгиевъ Чолаковъ да му се отпустне 50 лева ежемѣсечна пенсия, второто на г-нъ Дюкмеджиева за 35 лева мѣсечна пенсия. Заради това по реда си иде прѣдложението на г-на Икономова. (Дюкмеджиевъ: Не е тъй, първо е моето прѣдложение). Моля, г-да прѣдставители! Вий чухте, че г-нъ Икономовъ по-напрѣдъ направи прѣдложение. (Гласове: Вѣрно, вѣрно). За това ще дамъ най-напрѣдъ на гласуване прѣдложението на г-нъ Икономова. Който приема прѣдложението на г-нъ Икономова, да си вдигне ржката. (Меншество). Значи не се приема. По реда си иде прѣдложението на г-нъ Дюкмеджиева. (М. Милевъ: Азъ съмъ направилъ прѣдложение, да се се прѣпрати прошениято до надлѣжното м-рство). Вашето прѣдложение иде трето. Ще дамъ на вотирание прѣдложението на г-нъ Дюкмеджиева. Който приема това прѣдложение, да си вдигне ржката. (Едни гласове: Болшинство. Други гласове: Меншество).

Прѣдсѣд.: Моля г-на квестора Кознички, да провѣри гласовѣтъ.

Д. Кознички: Провѣрихъ гласовѣтъ. Болшинство е.

Прѣдсѣд.: Болшинство, слѣдователно приема се.

Докл. Пушкарровъ: Силистренското Гр. Общ. Управление съ отношение отъ 5-й Декемврий 1887 год. подъ № 2313, получено въ Нар. Събрание на 14-й Декемврий 1887 год., входящия № 783, прѣдстави единъ протоколъ на едно засѣданне, държано на 28 Ноемврий 1887 год. въ гр. Силистра, въ присъствието на 18 души български общински кметове и кметски намѣстници отъ окръга и и на цѣлия съставъ на Силистренското Град. Общ. Управление. Въ този протоколъ тѣ казватъ, че понеже гр. Силистра е центръ на окръга и като пограниченъ градъ Българския елементъ, както въ града, тъй и въ окръга съставлява незначителна частъ и е почналъ да се развива и уголѣмява едвамъ слѣдъ освобождението, и то благодарение на трикласното училище въ този градъ, за туй, ако се отворило, казватъ тѣ, едно по висше училище, ще се принесе полза, както на Силистренския окръгъ, тъй сяко и на Добруджа. Ходатайствуватъ, да се обърне това училище въ гимназия, или въ краенъ случай да се прибавятъ още два класса. Този протоколъ е пратенъ отъ комиссията на V-тото обикновено Нар. Събрание на 17 Декемврий 1888 год. въ м-рството на Нар. Просвѣщение за да си даде мнѣнието по него. М-рството на Нар. Просвѣщение съ отношение подъ № 8988 дава мнѣние да се открие при трикласното Силистренско училище не гимназия, а педагогическо училище, съ условие обаче, Град. Общ. Управление да даде помѣщение за това училище. Комиссията, като разгледа това прошение, можа да узнае, че просителитѣ сж удовлетворени по него; тъй щото рѣши, да го остави безъ послѣдствие, понеже въ гр. Силистра има вече отворено педагогическо училище.

К. Костовичъ: Щѣхъ да говоря по този въпросъ, че той е удовлетворенъ, но понеже почитаемата комиссия чрѣзъ докладчика си каза ни това, то азъ нѣма какво да говоря.

Прѣдсѣд.: Понеже никой не иска думата, ще дамъ на вотирание прѣдложението на комиссията, което е да се остави прошениято [на Силистренското Град. Общ. Управление безъ послѣдствие, понеже просбата му е била удовле-

творена. Който не приема това предложение, да си вдигне ръката. (Никой не вдига). Приема се.

Докл. Пушкиarovъ: Има и други прошения за докладване, но понеже тѣ се касаятъ до приемане чужденци за Български подданици, то ще останатъ за другъ пътъ.

Прѣдсѣд.: Г-нъ докладчикъ Коста Диновъ има думата.

Докл. Коста Диновъ: Г-да прѣдставители! Прѣди да докладвамъ взетитѣ рѣшения отъ прошекарната коммисия, ще кажа, че понеже прошенията сѫ отъ категорията на ония, съ които се иска Българско подданство, а прѣди малко взехме рѣшение, подобни прошения, да не се разгледватъ, до когато не присъствува тукъ надлѣжний м-ръ; заради това ще моля Нар. Събрание, да се произнесе по-напрѣдъ, да ли трѣбва да докладвамъ, или не. (Гласове: Не трѣбва).

Прѣдсѣд.: Понеже този въпросъ е рѣшенъ, тѣ не могатъ да се докладватъ и понеже дневния редъ е исчерпанъ, засѣданието се закрива. (Гласове: Да се опрѣдѣли дневний редъ). Дневний редъ е опрѣдѣленъ отъ онзи деншното засѣдание.

(Зикрито въ 5 часа послѣ пладнѣ).

Прѣдсѣдатель: П. Славковъ

Подпрѣдсѣдатели: { Д. Петковъ
Ив. Антоновъ

Секретари:	{	Ив. Халачовъ	Я. Руселиевъ
		Захар. Градинаровъ	Хр. Благоевъ
		Я. Д. Матакиевъ	Якимъ Попповъ
		Д-ръ Стояновичъ	Ив. Бешевлиевъ
		Д-ръ Сарживановъ	Киѳаловъ
		Георги Пеневъ	И. Титоровъ
		М. Милевъ	Ст. Х. Калчевъ
		Хр. Лѣкарски	К. Костовичъ

Ревизоръ на Стенографическото Бюро: Д. Иовевъ